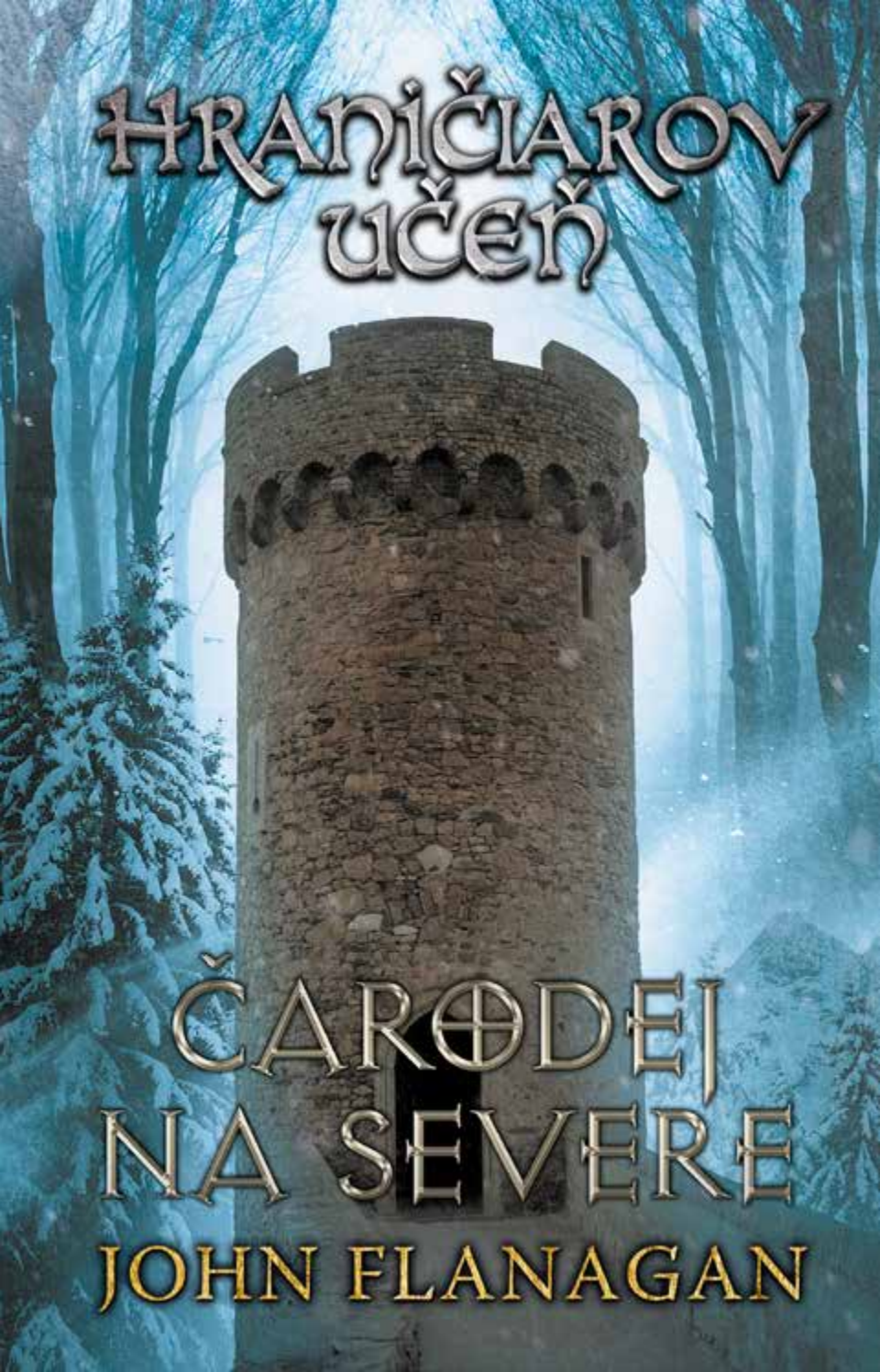

The background of the book cover is a photograph of a stone tower with a crenellated top, standing in a dense forest of tall, thin trees covered in snow. The scene is misty and has a cool, blueish-white color palette.

Hraničiarov učeň

ČARŮDEJ
NA SEVERĚ
JOHN FLANAGAN

HRANIČIAROV UČEŇ

KNIHA ŠIESTA

ČARODEJ NA SEVERE

Vyšlo tiež v tlačenej verzii.

EGMONT

Objednať môžete na

www.egmont.cz

www.albatrosmedia.sk

John Flanagan

Hraničiarov učeň – Kniha šiesta – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

JOHN FLANAGAN

HRANIČIAROV UČEŇ

ČARŌDEJ
NA SEVERE

EGMONT

Copyright © John Flanagan 2006

Cover art © 2014 by Shane Rebenschied

All rights reserved

Vydalo nakladateľstvo EGMONT

v Prahe roku 2019 v spoločnosti Albatros Media, a. s.,

so sídlom Na Pankráci 30, 140 00 Praha 4

Číslo publikácie 35340

Anglický originál *Ranger's Apprentice. The Sorcerer in the North*

Preložila Dana Nová

Zodpovedná redaktorka Darina Sládečková

Sadzba Art D – Grafický ateliér Černý, s. r. o.

E-book konverziu urobil Art D – Grafický ateliér Černý, s. r. o.

E-book konverzia © Art D – Grafický ateliér Černý, s. r. o.

ISBN tlačenej verzie 978-80-252-4571-2

ISBN e-knihy 978-80-252-4649-8

TS 14. Prvé vydanie

www.albatrosmedia.sk

www.egmont.cz

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

*Pre Lyn Smithovú,
za roky podpory a povzbudzovania.*

ARALUEN, PIKTA A CELTIKA

OBEČNÁ ÉRA, ROK 643

Jeden

Vedel, že víchry, ktoré prinášajú zimu na severe, ženú pred sebou dážď a vrhajúorské vlny na pobrežie takou silou, že biela vodná triešť strieka vysoko do vzduchu.

Tu, v juhovýchodnom cípe kráľovstva, boli jedinou známkou prichádzajúcej zimy obláčiky zrazenej pary, ktoré vydychovali jeho dva kone. Obloha bola jasne modrá, takmer až nepríjemne, a slnko hrialo do chrbta. Pokojne si mohol v sedle zdriemnuť a nechať Cuka, nech si ide po ceste, kadiaľ chce, ale roky strávené tvrdým výcvikom a náročnou prípravou by mu takú pohodlnosť nikdy nedovolili.

Willove oči boli neustále v pohybe, pátravo blúdili zľava doprava, sprava doľava, trochu dopredu a ďaleko dopredu. Tieto pohyby by si nikto nevšimol, pretože hlava ostávala nehybná. Opäť sa prejavil jeho výcvik: vidieť a nebyť viditeľný, všímať si a zostať nepovšimnutý. Vedel, že táto časť kráľovstva je pomerne pokojná. Aj preto ho do léna Seaclyff pridělili. Keď sa to tak vezme, úplne novému, práve menovanému hraničiarovi asi ťažko odovzdajú niektoré z prob-

lémových území královstva. Pri tej myšlienke sa trochu pousmial. Vyhliadka, že prevezme prvú samostatnú službu, bola dosť ťažká aj bez toho, že by sa musel báť invázie alebo vzbury. Bude spokojný, keď sa postaví na vlastné nohy v týchto pokojných stojatých vodách.

Úsmev sa z Willových pier vytratil, keď bystré oči ďaleko vpredú niečo zazreli. Bolo to takmer ukryté vo vysokej tráve pri ceste.

Na jeho správaní sa nijako neprejavilo, že si všimol niečo nezvyčajné. Nezmeravel v sedle ani sa nezdvihol v strmeňoch, aby sa pozrel pozornejšie, ako by to urobila väčšina ostatných ľudí. Naopak, vyzeralo to, že sa v sedle prihrbil v zdanlivom nezájme o svet okolo seba. Ale oči, schované v hlbokom tieni pod kapucňou plášťa, všetko veľmi pozorne skúmali. Niečo sa pohlo, tým si bol istý. A vo vysokej tráve pri ceste teraz zazrel niečo čierno-biele – farby, ktoré medzi jesennú bledozelenú a červenohnedú vonkoncom nezapadali.

A nebol sám, kto vycítil, že niečo nie je v poriadku. Cuk zastrehal ušami, pohodil hlavou, potriasol hrivou a mrmlavo zaffkal, čo Will dobre počul a v jeho súdkovitej hrudi aj cítil.

„Vidím to,“ povedal ticho Will, aby kôň vedel, že si varovanie všimol. Hlas Cuka upokojil, aj keď uši boli stále vzpriamené a nastražené. Kôň s batožinou, ktorý si spokojne vykračoval buď vedľa nich, alebo vzadu, žiadny záujem neprejavil. Lenže to bolo iba obyčajné hlúpe zviera, a nie vycvičený hraničiarsky kôň.

Vysoká tráva sa opäť slabo pohla. Bol to iba nepatrný pohyb, ale žiadny vietor, ktorý by ho mohol spôsobiť, nefúkal. Jasne to bolo vidieť na nehybných obláčikoch pary z konského dychu. Will trochu pokrčil pleciami a presvedčil sa,

že puzdro na šípy je voľné. Mohutný dlhý luk mal položený na kolenách, tetivu pripravenú na streľbu. Hraničiari necestovali s lukom preveseným cez plecia. Mali ho pripravený na okamžité použitie. Stále.

Srdce tlklo Willovi o trochu rýchlejšie ako obyčajne. K pohybujúcej sa tráve ostávalo sotva štyridsať krokov. Vybavila sa mu Haltova poučka: *Nesústreďuj sa iba na to, čo je nápadné. Niektorí môžu chcieť, aby si si pre to nevšimol niečo iné.*

Uvedomil si, že všetku pozornosť upiera na vysokú trávu pri ceste. Oči rýchlo preleteli vľavo a potom vpravo, až k stromom vzdialeným po oboch stranách asi päťdesiat krokov od cesty. Zatiaľ čo jeho pozornosť odvádza to, čo leží v tráve pri ceste, v tieni stromov sa možno ukrývajú ľudia pripravení zaútočiť. Lúpežníci, zbojníci, žoldnieri, ktovie?

Nič medzi stromami nevidel, a keď sa akoby náhodou obrátil, aby upravil vôdzku koňa s batožinou, nevidel nič ani vzadu za sebou. Ešte viac ho upokojovala skutočnosť, že Cuk neprejavoval žiadne ďalšie známky znepokojenia. Keby boli medzi stromami ľudia, koník by ho nepretržite varoval.

Dotkol sa Cuka kolenami a koník zastavil. Kôň s batožinou urobil ešte niekoľko krokov a potom sa zastavil aj on. Willova pravá ruka okamžite neomylnne siahla k puzdru, vytiahla šíp a vložila ho do tetivy luku. Pohybom hlavy striasol kapucňu na chrbát. Vedel, že podľa dlhého luku, malého huňatého koňa a zvláštneho sivozeleného škvrnitého plášťa v ňom každý pozorovateľ spozná hraničiara.

„Kto je tam?“ zavolal a nadvihol luk s pripraveným šípom. Ešte ho nenapäl. Keby sa v tráve niekto schovával, vedel by, že hraničiar dokáže napnúť luk, vystreliť a zasiahnuť cieľ skôr, než on stačí urobiť dva kroky.

Žiadna odpoveď. Cuk pokojne stál, bol vycvičený, aby bol pevný ako skala, keď jeho pán musel strieľať.

„Ukáž sa,“ skríkol Will. „Ty v tom čierno-bielom. Ukáž sa!“

Hlavou mu mihlo, že ešte pred chvíľou si hovoril, aký je tu pokoj a stojaté vody. Teraz naňho možno číha neznámy nepriateľ.

„Máš poslednú možnosť,“ zvolal. „Buď sa ukážeš, alebo za tebou pošlem šíp!“

A potom to začul, zrejme to bola reakcia na jeho hlas. Tiché kňučanie. Počul to aj Cuk. Zastrihal ušami a nerozhodne zaffkal.

Pes? uvažoval Will. Možno divoký pes, ktorý striehne, až bude môcť zaútočiť. Tento nápad zavrhol takmer okamžite, ako sa mu zrodil v hlave. Divoký pes by nevydával žiadny zvuk, ktorým by na seba upozornil. Navyše to bolo bolestné zakňučanie, a nie rozzúrený alebo varovný zvuk. Rozhodol sa.

Jedným plynulým pohybom vytiahol ľavú nohu zo strmeňa, pravú prehodil cez sedlovú hrušku a zľahka zoskočil na zem. Keď zosadal týmto spôsobom, zostával stále obrátený k smeru, odkiaľ mohlo prísť nebezpečenstvo, a obidve ruky mal voľné, aby mohol vystreliť. Keby bolo treba, mohol prvý šíp vypustiť hneď, ako sa nohami dotkne zeme.

Cuk opäť zaffkal. V podobne neistých okamihoch bol radšej, keď mal Willa v sedle, pretože koníkové rýchle reflexy a vrtké nohy ho mohli rýchlo dostať z nebezpečenstva.

„To je v poriadku,“ povedal Will stručne koníkovi a ticho kráčal vpred s pripraveným lukom.

Pätnásť krokov. Desať. Päť... zreteľne rozoznával čiernu a bielu farbu v uschnutej tráve. Keď sa priblížil, rozpoznal v tej čierno-bielej ešte niečo iné: dohneda zaschnutú a jasne

červenú čerstvú krv. Znova sa ozvalo zakňučanie a Will konečne poriadne uvidel to, čo ho prinútilo zastaviť.

Otočil sa, rukou dal Cukovi znamenie, že sú v bezpečí, a koník hneď klusal k nemu. Will odložil luk a pokľakol vedľa zraneného psa, ktorý ležal v tráve.

„Čože sa ti stalo, kamarát?“ prehovoril mierne. Pes otočil hlavu za hlasom, a keď ho Will zľahka pohladil, opäť zakňučal a očami prešiel k dlhej krvácajúcej rane, ktorá sa tiahla od pravej lopatky až k bedrovému kĺbu zadnej nohy. Keď sa zviera pohlo, vytekla z rany ďalšia krv. Pes ležal na boku, očividne vyčerpaný, a Will mu mohol vidieť iba jedno oko. Bolo plné bolesti.

Uvedomil si, že je to ovčiarsky pes, jeden z veľkých pastierskych psov, ktoré sa chovali v severných pohraničných oblastiach a boli preslávené svojou bystrosťou a vernosťou. Telo mal čierne, s čisto bielym pruhom na krku a na hrudi a s bielou špičkou huňatého chvosta. Nohy boli biele a čierna sa opakovala na srsti hlavy, ako keby na nej bola kapucňa, takže uši boli čierne, zatiaľ čo cez ňufák a medzi očami sa tiahla biela lysina. Zranenie v boku sa nezdalo príliš hlboké a rebrá pravdepodobne ochránili životne dôležité orgány. Rana bola hrozivo dlhá. Jej rozškerené okraje boli rovné, ako keby boli pretáté čepeľou meča. Dosť krvácala. Pochopil, že to bude najväčší problém. Pes bol zoslabnutý. Stratil veľa krvi. Možno až príliš.

Will vstal, prešiel k sedlovým vakom a odviazal kapsu s liekmi, akú so sebou vozili všetci hraničiari. Cuk ho zvedavo sledoval. Bol spokojný, že pes nepredstavuje žiadnu hrozbu. Will pokrčil plecami a ukázal na kapsu s liekmi.

„Pomáha to ľuďom,“ povedal. „Malo by to byť dobré aj pre psa.“

Vrátil sa k zranenému zvieraťu a opatrne ho pohladil po hlave. Pes sa pokúšal zdvihnúť hlavu, ale Will mu v tom jemne zabránil, tichými slovami ho upokojoval a druhou rukou otváral tašku s liekmi.

„Tak sa pozrieme, kamarát, čo ti to urobili,“ povedal.

Srsť okolo rany bola zlepená krvou. Will ju očistil vodou z čutory. Potom otvoril malú nádobku a opatrne potieral okraje rany masťou. Tlmila bolesť, takže rana znecitlivela a Will ju mohol vyčistiť a obviazať.

Nechal masť chvíľu pôsobiť a potom začal ranu potierať bylinným výťažkom proti hnisaniu. Masť účinkovala dobre a ošetrovanie psovi zrejme nevadilo. Pri práci si Will všimol, že sa splietol, keď psovi povedal „kamarát“. Bola to sučka.

Vycítila, že Will jej pomáha, a pokojne ležala. Tu a tam znovu zaskučala. Ale nie od bolesti. Znelo to skôr ako prejav vďačnosti. Will sedel v podrepe s hlavou nachýlenou nabok a skúmal vyčistenú ranu. Stále z nej vytekala krv a on vedel, že ju bude musieť nejako uzavrieť. Stiahnuť ju obvázom bolo ťažké, pretože sučka mala huňatú sršť a zranenie bolo na nevhodnom mieste. Will pokrčil plecami, keď pochopil, že ju bude musieť zošiť.

„Mal by som sa poponáhľať, pokiaľ masť účinkuje,“ povedal sučke. Ležala s hlavou položenou na zemi, ale oko sa pohybovalo a pri práci ho sledovalo.

Sučka cítila, ako ihlou a jemnou hodvábnou niťou rýchlo urobil tucet stehov a okraje rany stiahol k sebe. Ale zrejme ju to až tak nebolelo a po prvom myknutí už ležala ticho a nechala ho pokračovať.

Will skončil, jemne položil ruku na čierno-bielu hlavu a vnímal, aká je hustá sršť mäkká. Rana bola podľa všetkého správne zašitá, ale bolo očividné, že sučka nemôže chodiť.

„Čakaj tu,“ povedal mierne. „Zostaň.“

Sučka poslušne ležala, zatiaľ čo Will prešiel ku koňovi s batožinou a začal ju vhodnejšie usporadúvať.

Po bokoch sedla viseli dva podlhovasté vaky s knihami a osobnými vecami. Medzeru medzi nimi Will vyplnil náhradným plášťom a niekoľkými prikrývkami, až vznikla mäkká a pohodlná preliačina, kde mohla sučka ležať. Bolo tam presne toľko miesta, aby sa mohla trošku hýbať, ale pri tom ležala v bezpečí.

Vrátil sa k nej, podstrčil ruky pod jej teplé telo, jemne ju zdvihol a celý čas ju ticho upokojoval.

Masť pôsobila, ale Will vedel, že rana čoskoro začne boľieť. Sučka raz zakňučala, ale keď ju zdvihol a položil na pripravené miesto, utíšila sa. Opäť ju pohladkal po hlave a zľahka poškrabkal za ušami. Natočila hlavu a olizla mu ruku. Aj taký malý pohyb ju vyčerpal. Will so zaujatím zistil, že každé jej oko má inú farbu. Keď ležala na boku, videl len ľavé, a to bolo hnedé. No keď ju premiestnil, všimol si, že pravé oko má modré. Pomyslel si, že jej to dodáva potmehúdsky a samopašný výraz, dokonca aj teraz, keď je na tom zle.

„Dobré dievčatko,“ pochválil ju. Potom sa obrátil k Cukovi a zistil, že koník ho zvedavo pozoruje.

„Máme psa,“ oznámil. Cuk potriasol hlavou a zafňkal.

Ako keby sa pýtal: *Prečo?*

Dva

Skoro popoludní dorazili k moru a Will poznal, že je takmer na konci svojej cesty.

Hrad Seacliff stál na ostrove, ktorý mal tvar listu a od pevniny bol oddelený pásom hlbokkej vody, širokým vyše tristo stôp. Pri odlive bol k hradu prístup po úzkom vyvýšenom chodníčku, ale v čase prílivu, ako teraz, pocestným pomáhal cez vodu prievoz. Ťažký prístup roky pomáhal zaistiť bezpečnosť Seacliffu a bol jedným z dôvodov, prečo sa léno premenilo na stojaté vody. Samozrejme, že v minulosti prinášali veľké oživenie skandijskí nájazdníci na vlčích lodiach. Ale od tých čias, čo morskí vlci zo severu naposledy plienili araluenské pobrežie, už uplynulo niekoľko rokov.

Ostrov bol dlhý osem míľ a široký päť, no samotný hrad Will zatiaľ vidieť nemohol. Predpokladal, že bude stáť niekde na vyvýšenom mieste uprostred ostrova – bola to základná strategická úvaha. V tejto chvíli však nebol na dohľad.

Predtým uvažoval o zastávke na obed, ale keď už bol tak blízko cieľa, rozhodol sa pokračovať ďalej. V dedine v pod-

hradí bude nejaký hostinec. Alebo mu dajú najesť v hradnej kuchyni. Zatiahol za opraty, aby kôň s nákladom pristúpil a on sa mohol pozrieť na zranenú sučku. Oči mala zatvorené a ňufák položený na predných labkách. Bolo vidieť, ako sa jej pri dýchaní dvíhajú boky. Okolo okrajov rany pribudlo trochu krvi, ale najväčšie krvácanie prestalo. Will bol spokojný, že sučka je na tom dobre, päťami popchol Cuka a zamieril dolu k prievozu, veľkému plochému plavidlu, ktoré bolo vytiahnuté na breh.

Prievozník, svalnatý, asi štyridsaťročný muž, ležal rozvalený na palube svojho plavidla a v hrejivom jesennom slniečku spal. Zobudil sa však, keď nejakým šiestym zmyslom zaznamenal slabé cinkanie konských postrojov. Posadil sa, pretrel si oči a potom vyskočil na nohy.

„Potrebujem sa dostať na ostrov,“ povedal mu Will a prievozník ledabolo zasalutoval.

„Áno, iste, pane. Samozrejme. Rád poslúžim, hraničiar.“

Z jeho hlasu bolo počuť slabú nervozitu. Will si v duchu povzdychol. Ešte si nezvykol na to, že ľudia sú pred hraničiarimi opatrní – dokonca aj pred mladíkom, ako je on. Will mal družnú povahu a často túžil po spoločnosti iných ľudí. Lenže to nebolo pri hraničiaroch bežné. Pre nich bolo užitočné, aby si držali odstup. Hraničiarsky zbor obklopovalo ovzdušie záhadnosti. Na tajomnosti hraničiarom pridávali legendy o tom, ako ovládajú zbrane, ako sa dokážu neviditeľne pohybovať, a potom celková uzavretosť zboru.

Prievozník zatiahol za hrubé lano, ktoré viedlo od pevniny k ostrovu a prechádzalo cez dve veľké kladky umiestnené na koncoch plavidla. Kompa vytiahnutá jedným koncom na breh sa hladko posúvala, až celá spočinula na vode. Will usúdil, že kladky – jednoduché lodné zariadenie –

prievozníkovi umožňujú, aby sa s veľkým plavidlom pohyboval takto ľahko.

K boku kompy bola pribitá tabuľka s cenami za prevážanie a prievozník si všimol, že Will ju študuje.

„Na hraničiarov sa poplatky nevzťahujú, pane. Pre vás je prevoz zadarmo.“

Will zakrútil hlavou. Halt mu vštepil, aké je dôležité, aby za seba vždy platil. *Nebud' nikomu zaviazaný*, povedal mu. *Dávaj si pozor, aby si nikomu nedlhoval žiadnu láskavosť.*

Will rýchlo rátal. Pol reálu za osobu a to isté za každého koňa. K tomu štyri penigy za ďalšie zviera. To sú dohromady takmer dva reály. Zoskočil zo sedla, z väčika vytiahol jeden zlatý trojreál a podával ho prievozníkovi.

„Zaplatím,“ povedal. „Činí to takmer dva reály.“ Muž sa zmätene pozrel na mincu, potom na dva kone a jazdca. Will mykol hlavou smerom k druhému koňovi.

„Môj druhý kôň nesie ešte jedno zviera,“ vysvetlil.

Prievozník kývol a podával mu strieborný reál naspäť.

„Dobre, pane,“ povedal. Zvedavo sledoval koňa s nákladom, keď ho Will viedol na plavidlo, a všimol si pohodlne uloženého psa.

„To je pekný pes,“ povedal. „Je váš?“

„Našiel som ju poranenú pri ceste,“ povedal Will. „Niekoľko jej spôsobil sečnú ranu a nechal ju tam, aby skapala.“

Muž si zamyslene poškriabal strnisko na brade.

„John Buttle má takúto ovčiarsku sučku. A podobalo by sa naňho psa zraniť a nechať len tak navberímboha. John je zúriviec, to vám hovorím, hlavne keď si vypije.“

„A čo robí ten John Buttle?“ opýtal sa Will.

Prievozník pokrčil plecami. „Je to pastier. Ale robí toho veľa. Ľudia hovoria, že v skutočnosti postáva po nociach

pri cestách, že striehne na pocestných, čo sú po zotmení vonku. Ale nikto mu to nedokázal. Povedal by som, že s tou svojou kopijou toho dokáže až príliš. Je dobré sa mu radšej vyhnúť a držať sa od neho ďalej.“

Will sa znovu pozrel na druhého koňa a premýšľal o brutálnej sečnej rane na tele sučky.

„Ak jej ublížil práve Buttle, urobí dobre, keď sa on radšej vyhne mne,“ vyhlásil chladne.

Prievozník sa naňho zadíval. Bola to mladá tvár s pravidelnými rysmi. Ale v očiach uvidel tvrdé svetlo. Uvedomil si, že u hraničiarov nikdy nevie, na čom je. Tento na pohľad príjemný mládenec by nechodil v hraničiarskych sivozeleňých farbách, keby nebol tvrdý ako oceľ. Hraničiari boli nevyspytateľní, tak to jednoducho bolo. Našli sa aj ľudia, ktorí sa domnievali, že hraničiari sa vyznajú v kúzloch a čiernej mágii, a prievozník si nebol úplne istý, či nemajú pravdu. Potajomky skrížil prsty, aby od seba odvrátil zlé, a prešiel na provu plavidla šťastný, že má dôvod rozhovor ukončiť.

„Je čas vyplávať na druhú stranu,“ vyhlásil. Will zmenu nálady vycítil. Pozrel sa na Cuka a zdvihol obočie. Koníkovi to nestálo ani za povšimnutie.

Prievozník opäť zabral za ťažké lano. Kompa sa posúvala smerom k ostrovu a pod tupou provou bubľali vlnky a ticho špliechali o nízke drevené boky. Will si všimol, že prievozníkovu obydľie, malá dosková chatrč s drevenou strechou, stojí na ostrovnej strane – pravdepodobne z bezpečnostných dôvodov. Prova plavidla čoskoro zaškripala na hrubom piesku ostrova, a ako zastavila, prúd ju stočil trochu nabok.

Prievozník vpredu uvoľnil lanové zábradlie a pokynul Willovi, aby vystúpil. Will sa vyhupol na Cuka a ten s klopkaním kopýt po drevenom dne opatrne našľapoval vpred.

„Ďakujem,“ povedal Will, keď Cuk vkročil na breh. Prievozník znovu zasalutoval.

„Som vám vždy k dispozícii, hraničiar,“ povedal a chvíľu sledoval štíhlu vzpriamenú postavu, pokiaľ nevošla medzi stromy a nezmizla mu z očí.

Dostať sa k hradu už netrvalo dlho. Cesta sa vinula hore k stredu ostrova. Medzi riedkymi stromami pofukoval vietor. Na rozdiel od hustých lesov v okolí hradu Redmont a temných borových hústín Skandije, na ktoré si Will spomenul, tu bol dostatok svetla.

Lístie zmenilo farbu, ale väčšina ešte stále ostávala na konároch. Popravde, bol to celkom príjemný kraj. Cestou Will pozoroval mnoho stôp lovných zvierat – králikov a samozrejme divokých moriakov. Zachytil aj biely záblesk, keď k nemu uháňajúca vysoká zver obrátila pozadie. Pytliactvo tu zrejme bude rozšírené, pomyslel si. Will mal isté pochoopenie pre dedinčanov, ktorí sa príležitostne pokúšali spestriť si jednotvárný jedálny lístok zverinou alebo lovným vtáctvom. Pytliactvo našťastie spadalo pod miestne zákony a riešiť ho mali barónovi horári. Pre svoju prácu by ale Will potreboval poznať tunajších pravidelných pytliakov. Keby sa dialo niečo nečestné, mohli by byť významným zdrojom informácií. A tie boli hraničiarovým denným chlebom.

Stromy konečne ustúpili a Will vyšiel na slnko. Kľukatá cesta vystúpila k prirodzenej náhornej plošine, k pláni, ktorá bola širšia ako pol míle. Uprostred stál hrad Seacliff so svojím podhradím – dedinou, ktorú tvoril zhhluk drevených chalúp učupených tesne pri hradbách.

Hrad mohol byť pre niekoho, kto bol zvyknutý na úchvatnú mohutnosť hradu Redmont alebo poetickú krásu kráľovského hradu Araluen, istým sklamaním. Will zistil, že je to iba o trochu viac ako pevnosť obklopená hradbami, ktoré siahajú do výšky asi šesťnásť stôp. Pri pozornejšom pohľade videl, že prinajmenšom jedna časť hradieb je drevená – hrubé kmene stromov boli zapustené do zeme a spojené železnými svorníkmi. Je to dostatočne účinná prekážka, pomyslel si, ale chýba jej pôsobivosť mohutných redmontských hradieb z kameňa, ktorý obsahuje železo. Na každom rohu stála dôkladne oporná veža a uprostred sa nachádzala obytná hradná veža, ktorá by sa v prípade útoku stala posledným útočiskom. Nad hlavnou vežou bolo vidieť zástavu s jeleňou hlavou. Bola to vlajka baróna Ergella, ktorá povievala v popoludňajšom morskem vánku.

„Tak sme tu,“ povedal Will Cukovi a koník pri zvuku jeho hlasu pohodil hrivou.

Pri prvom pohľade na hrad Will pritiahol konskú ohlávku. Teraz popchol Cuka päťami a opäť sa vydali vpred. Kôň s batožinou sa ako zvyčajne dal do pohybu o trochu pomalšie a vliekol sa za nimi medzi obrábanými poľami smerom k hradu. Vo vzduchu bolo cítiť dym. Slama, ktorú po skončení žatvy zviazali do snopov a spálili, ešte tlela. O týždeň alebo dva roľníci popol zaorú a celý proces sa začne odznova. Vôňa dymu, holé polia a šikmé slnečné svetlo jesenného popoludnia vyvolali vo Willovi spomienky. Spomínal na dozrievajúce obilie, žatvu a dožinky. Na letný opar vo vzduchu, jesenné hmly a zasnežené zimy. A na hlbokú náklonnosť, ktorá sa v uplynulých šiestich rokoch vyvinula medzi ním a jeho učiteľom, zdanlivo drsným hraničiarom Haltom.

Niekoľko roľníkov, ktorí pracovali na poliach, sa zastavilo a civelo na postavu v plášti, ktorá uháňala k hradu. Will niekoľkým najbližším kývol na pozdrav a oni opatrne odpovedali zdvihnutím ruky. Jednoduchí dedinčania hraničiarom nerozumeli, a preto im až tak veľmi neverili. Will vedel, že v čase vojny alebo ohrozenia by u hraničiarov hľadali pomoc, ochranu a vedenie. Ale teraz, keď žiadne bezprostredné nebezpečenstvo nehrozilo, si od neho zachovávali odstup.

Obyvatelia hradu sa budú správať inak. Barón Ergell a jeho bojový majster – Will chvíľu pátral v pamäti po mene a potom si spomenul, že je to Norris – chápali úlohu hraničiarskeho zboru a význam, aký majú jeho členovia pre päťdesiat lén araluenského kráľovstva. Hraničiarov sa nebáli, ale aj tak to neznamenalalo, že Will s nimi nadviaže blízke vzťahy. Pôjde hlavne o prácu.

Nezabudni, povedal mu Halt, našou úlohou je pomáhať barónom, ale na prvom mieste je vernosť kráľovi. Sme priamymi zástupcami kráľovskej vôle, a tá sa občas nemusí presne zhodovať s miestnymi záujmami. Spolupracujeme s barónmi a radíme im. Ale ostávame od nich nezávislí. Nedopusť, aby si bol barónovi nejako zaviazaný alebo aby si sa priveľmi spriatelil s ľuďmi z hradu.

V léne ako Redmont, kde Will prešiel výcvikom, bolo, samozrejme, všetko trochu inak. Barón Arald, pán redmontského hradu, patrilo do kráľovho užšieho radu. To umožňovalo tesnejší vzťah medzi barónom, jeho veliteľmi a Haltom, hraničiarom, ktorý bol pridelený do redmontského léna. Ale vo všeobecnosti bol život hraničiara veľmi samotársky.

Takýto život im však všeličo vynahrádzovalo. Predovšetkým priateľstvo, ktoré medzi členmi zboru vládlo. Hraničiarov v službe bolo celkom päťdesiat, jeden v každom lé-

ne, a všetci sa navzájom poznali podľa mena. Will, pocho-
piteľne, dobre poznal muža, na ktorého miesto v Seacliffe
nastupoval. Bartell bol pri Willových záverečných skúškach,
a keďže sa rozhodol odísť na odpočinok, získal Will strie-
borný dubový list, symbol plne vycvičeného hraničiara.
Starnúci Bartell už nedokázal viesť tvrdý hraničiar-sky život
– neúnavne jazdiť na koni, spať na zemi a byť neustále
v strehu, a tak vymenil strieborný dubový list za zlatý od-
počinok. Preložili ho na veliteľstvo zboru na hrade Ara-
luen, kde pracoval v archíve a zostavoval dejiny hraničiar-
skeho zboru.

Will sa zasmial. Bartell bol sčítaný a mal úžasné vedo-
mosti. Will sa ho naučil mať rád, aj keď niekoľko prvých
stretnutí s ním bolo dosť nepríjemných. Bartell bol majster
vo vymýšľaní skúšok pre učňov. Zostavoval ich tak, aby mla-
dých mužov dosť potrápili. Will medzitým docenil ťažké
otázky a zložité problémy, ktoré mu Bartell predkladal.
Všetky mu pomohli pripraviť sa na náročný život hraničiara.

Ten bol ďalšou veľkou odmenou za každodennú hrani-
čiarsku osamelosť. Hraničiari sa stávali súčasťou vybranej
skupiny, ktorá bola oboznámená s vnútorným chodom
a politickými tajomstvami celého kráľovstva. Bolo to ne-
odolateľne príťažlivé a prinášalo to hlboké uspokojenie.
Hraničiarskych učňov vyberali podľa telesných schopností
– obratnosť pohybov, pružnosť, rýchla ruka a bystré oko –
ale možno ešte viac pre prirodzenú zvedavosť. Hraničiar sa
vždy snažil viac vedieť, viac sa vypytoval a viac zisťoval
o dianí okolo seba. Predtým, než si ho Halt vybral za učňa,
spôsobovala Willovi jeho nekonečná zvedavosť a predčas-
ná duševná vyspelosť, ktorá z nej pramenila, viac nepríjem-
ností, ako bolo zdravé.

Ako vchádzal do dediny, všímali si ho ďalší ľudia. Väčšinou sa mu nedívali do očí a tých niekoľko, ktorí to urobili, sklopilo zrak okamžite, keď na nich kývol – prívetиво, ako sa domnieval. Pozdravili ho nedbalým zdvihnutím ruky k obočiu a uhýbali stranou, aby mohol prejsť, čo bolo celkom zbytočné, pretože na širokej ceste bolo miesta dosť. Poznával znaky bežných remesiel, na ktoré sa dá naraziť v každej dedine: kováč, tesár, obuvník.

Na konci jednej ulice stála väčšia budova. Bol to jediný poschodový dom v dedine, vpredu mal priestornú verandu a nad dverami visel znak džbánu. Hostinec, pochopil Will. Vyzeral čisto a udržiavane, okenice izieb hore na poschodí boli čerstvo natreté a hlinené steny obiele. Jedno z horných okien sa otvorilo a objavila sa v ňom hlava dievčiny. Mohla mať asi dvadsať rokov, mala tmavé, nakrátko ostrihané vlasy a hlboko posadené zelené oči. Mala zdravý pľeť a bola pozoruhodne pekná. A čo viac, ako jediná medzi ľuďmi v dedine sa mu vydržala dívať do očí. Vlastne zašla až tak ďaleko, že sa naňho usmiala, a keď to urobila, tvár sa zmenila z peknej na úchvatnú.

Will, v rozpakoch nad neochotou ľudí pozrieť sa mu do očí, bol teraz ešte zmätenejší z dievčininho neskrývaného záujmu. *Tak ty si ten nový hraničiar*, predstavoval si jej úvahy. *Na takú prácu vyzeráš veľmi mlado, nie?*

Prechádzal pod oknom a s trápnyim pocitom si uvedomil, že ako zdvihol hlavu a díval sa na dievčinu, trochu pootvoril ústa. Rýchlo ich zatvoril a kývol na ňu, vážne a bez úsmevu. Dievčinin úsmev sa ešte rozšíril a bol to Will, kto prvý uhol očami.

Chcel sa zastaviť v hostinci, aby sa trochu najedol, ale prítomnosť dievčiny ho vyviedla z miery, takže sa rozhodol

inak. Spomenul si na písomné pokyny, ktoré dostal. Jeho chata stála necelú štvrtinu míle za dedinou. Bola schovaná v malom hájiku pri ceste na hrad. Teraz hájik uvidel, popchol Cuka päťami, a keď dedinu nechali za sebou, pustil sa do cvalu. Pri jazde cítil, že sa mu do chrbta zavrtáva dvadsať alebo tridsať párov zvedavých očí. Uvažoval, či sú medzi nimi aj tie zelené z horného poschodia hostinca, ale potom s pokrčením pliec takúto myšlienku odohnal.

Chata bola bežné hraničiarske obydlie z otesaných drevených zrubov a so strechou z bridlice. Vpredu bola malá veranda, vzadu stajňa a dvor. Chúlila sa pod stromami a Willa prekvapilo, keď uvidel, že z komína na kraji drevenice stúpa dym. Zoskočil zo sedla, trochu zmeravený po celodennej jazde. Cuka nemusel uväzovať, ale opraty koňa s batožinou omotal okolo jedného stĺpika verandy. Pozrel sa na sučku a zistil, že spí. Usúdil, že ešte chvíľu môže ostať tam, kde je.

Keby mal náhodou nejaké pochybnosti, že toto má byť jeho dom, vďaka dubovému listu, ktorý bol vyrezaný do trámu nad dverami, sa okamžite rozptýlili. Will sa na chvíľu zastavil, poškrabkal Cuka za ušami a ten sa k nemu jemne pritisol nosom.

„Tak chlapče,“ oznámil mu Will, „vyzerá to, že sme doma.“

Tri

Will otvoril dvere a vošiel do chaty. V podstate bola rovnaká ako tá, ktorá mu bola domovom po väčšinu niekoľkých posledných rokov. Miestnosť, do ktorej vkročil, zaberala asi polovicu vnútorného priestoru a slúžila ako jedáleň a obývacia izba zároveň. Naľavo stál borovicový stôl so štyrmi jednoduchými stoličkami, naproti bolo okno a na opačnej strane dve pohodlné drevené kreslá a lavice rozostavané okolo kozuba s veselo praskajúcim ohňom. Will sa obzeral po izbe a uvažoval, kto ho asi zapálil, ale nezdalo sa, že by tam niekto bol.

Kuchynka bola malá miestnosť vedľa jedálenského kúta. Medené hrnce a panvice, očividne nedávno vydrhnuté a vyleštené, viseli na stene vedľa malej kuchynskej pece na drevo. Vo vázičke pod oknom boli čerstvé lúčne kvety – tento rok posledné, pomyslel si Will. Domáce prostredie mu znova pripomenulo Halta a pri tom pomyslení sa mu osamelosťou zovrela hrdlo. Zachmúrený hraničiar sa vždy postaral, aby mal v chate kvety, ak to bolo možné.

Will pristúpil k prehliadke dvoch malých spální – jednoducho zariadených a prístupných z obývacej časti izby. Ako očakával, ani v nich nikto nebol. V drevenici vyčerpал všetky možnosti, iba ak by sa osoba, ktorá zakúrila v kozube a pri-niesla kvety, skrývala vzadu v stajni. O tom však pochyboval.

Všimol si, že v chate sa nedávno upratovalo. Bartell odišiel najmenej pred mesiacom, lenže keď Will prešiel prstom po hornej obrube kozuba, nebolo na ňom ani smietky. Aj kamenná dlažba pred kozubom bola nedávno čisto zame-tená. Nebol na nej žiadny popol ani zvyšky dreva.

„Zrejme tu v susedstve sídli nejaký dobrý škriatok,“ zahundral si popod nos. Potom si spomenul, že vonku trpez-livo čakajú zvieratá, a zamieril k dverám. Letmo sa pozrel, kde stojí slnko, a odhadol, že denné svetlo ešte chvíľu vydr-ží. Kým sa pôjde ohlásiť na hrad, má čas vybalíť.

Pozrel sa na sučku. Už nespala a dvojfarebné oči sa živo zaujímali o okolitý svet. To je dobré znamenie, uvedomil si. Bol to prejav silnej vôle žiť, ktorá jej pri zotavovaní bude užitočná. Jemne ju zdvihol z lôžka na koni a odniesol ju do chaty. Celkom spokojne ležala na dlaždiciach pri ohni a jej čierna srst' nasávala teplo. Will sa vrátil ku koňovi, našiel starú konskú huňu a vzal ju dovnútra, aby sučka ležala na mäkkom. Keď huňu položil na zem, sučka sa ťažko zdvihla, tackavo urobila niekoľko krokov a s vďačným zakňučaním sa na nej uvelebila. Od ručnej pumpy, ktorá bola zabudo-vaná v kuchynskej lavici, doniesol misku s vodou. Uvedo-mil si, že tu nebude musieť nosiť vodu od studne, a položil vodu vedľa sučky. Huňatý chvost raz alebo dvakrát klepol o podlahu. Bol to prejav vďaky za jeho starostlivosť.

Will sa spokojne vrátil ku koňom. Uvoľnil popruh na Cukovom sedle. Odsedlávať ho zatiaľ nemalo zmysel, pre-

tože sa chcel ešte úradne ohlásiť na hrade. Začal vykladať hromádku osobných vecí, ktoré si so sebou priviezol.

Keď bol hotový, odsedlal druhého koňa a odviezol ho do stajne, vykefoval a ustajnil ho na jednom z dvoch miest. Zistil, že v žľabe je čerstvé seno a naplnené bolo aj vedro na vodu. Skúmavo si vodu prezeral. Na hladine nebolo ani smietky, ani steblo trávy. Vzal vedro z druhého miesta, odniesol ho von Cukovi a koníka do sýtosti napojil. Cuk vďačne potriasol hrivou.

Will začal ukladať veci do chaty, prikrývky položil na posteľ vo väčšej z dvoch spální, aj keď väčšia bol trochu zveličený výraz, pretože obe boli veľmi stiesnené. Oblečenie zavesil za záves do prístenku v spálni.

V obývačke stál príborník a Will naň položil knihy zabalené do voskovaného papiera. O tie sa chcel postarať neskôr. Vedľa dverí našiel vešiaky na zbrane a na dva z nich zatiaľ zavesil luk a puzdro na šípy. Saxonský nôž a nôž na vrhanie vo výnimočnom dvojitom puzdre si nechal pri sebe. Tie každý hraničiar odkladal, iba keď sa chystal ľahnúť si, a aj potom ostávali poruke.

Will sa poobzeral. Priviezol si toho so sebou naozaj málo, ale chata aspoň získala trochu osobnejší ráz, odrazu to vyzeralo, že tu niekto býva. Úvahy prerušilo Cukovo zaerdžanie. Sučka pri kozube zdvihla hlavu a unavene ju pootočila smerom k dverám. Will ju tíško upokojoval. Cuk neupozorňoval na nebezpečenstvo, iba oznamoval, že sa niekto blíži. Za okamih Will počul z verandy ľahké kroky a otvorené dvere vyplnila ženská postava. Zastavila sa a zaklopala na zárubňu.

„Podťe ďalej,“ vyzval ju Will. Žena vošla do izby a rozpačito sa usmievala, ako keby si nebola istá, či je vítaná.

Predtým na ňu zozadu dopadalo svetlo, ale teraz si ju mohol Will lepšie prezrieť. Mala niečo okolo štyridsať rokov a podľa oblečenia bola očividne z dediny. Mala jednoduché vlnené šaty bez ozdôb, aké mali v obľube bohatší ľudia, ktorí žili na hrade, a cez ne čistú bielu zásteru. Bola vysoká a celkom statná, postavu mala bacuľatú, takú materskú. V nakrátko ostrihaných vlasoch sa začínali objavovať šedivé pramienky. Tvár bola zdravá a úsmev vlúdny a dobrosrdečný. Je mi niečím povedomá, pomyslel si Will, ale nedokázal presne určiť, čo to je.

„Čo si želáte?“ opýtal sa.

Urobila drobnú poklonu. „Volám sa Edwina, pane. Toto som vám priniesla.“

„Toto“ bol malý hrniec prikrytý pokrievkou, a keď ju Will zdvihol, izbu zaplnila lákavá vôňa duseného mäsa so zeleninou. V ústach sa mu začali zbiehať slinky. No mal na pamäti Haltove varovania a podarilo sa mu zachovať si vážny a ľahostajný výraz.

„Aha,“ vyhlásil nezáväzne. Edwina postavila hrniec na stôl, siahla do zástery, vytiahla z vrečka obálku a podávala mu ju.

„To mäso sa potom zohreje, aby ste mali večeru, pane,“ povedala. „Aj keď si myslím, že najskôr budete chcieť navštíviť baróna Ergella...“

„Možno,“ odpovedal Will. Nebol si istý, či by mal s touto ženou preberať svoje plány. Uvedomil si, že mu podáva obálku, a vzal si ju. Prekvapilo ho, keď uvidel, že na pečati je odtlačok dubového listu so znakmi tajného číselného kódu, ktoré znamenali 26 – Bartellovo číslo v zbore, spomenul si.

„Hraničiar Bartell ju tu nechal pre toho, kto ho príde vystriedať,“ oznámila a posunkom ho pobádala, aby obálku otvoril. „Keď tu býval, upratovala som mu a varila.“

Willovi svitlo hned', ako list otvoril. V čase, keď ho Bartell písal, ešte nevedel, kto ho vystrieda, a tak začínal jednoduchým oslovením „Hraničiar“. Will správu rýchlo prečítal.

Edwina Templová je dôveryhodná a spoľahlivá žena a pracovala pre mňa posledných osem rokov. Môžem ju vrelo odporučiť každému, kto príde po mne. Je mlčanlivá, skromná a je vynikajúca kuchárka aj gazdiná. Edwina a jej manžel Clive vlastnia dedinský hostinec v Seacliffe. Urobíš mi láskavosť a dobre poslúžiš aj sebe, keď využiješ jej služby, až nastúpiš.

Bartell, hraničiar 26.

Will zdvihol oči od listu a usmial sa na ženu. Vyhliadka, že by mu niekto varil a upratoval, bola príjemná. Potom zaváhal. Bola tu ešte otázka platenia, a on nemal predstavu, koľko by to mohlo stať.

„No, Edwina,“ oslovil ju. „Bartell vás veľmi chváli.“

Žena opäť urobila poklonu. „Vychádzali sme spolu dobre, pane. Hraničiar Bartell bol naozaj dobrý človek. Pracovala som preňho celých osem rokov.“

„Áno... teda...“

Žena videla, aký je mladý, a domyslela si, že je to jeho prvé miesto, a tak opatrne dodala: „Pokiaľ ide o platenie, nemusíte si robiť žiadne starosti. Platia mi to z hradu.“

Will sa zamračil. Nebol si istý, či by mal dovoliť, aby mu hrad platil za jeho domácnosť. Mal vlastný príjem od hraničiarskeho zboru. Edwina vycítila príčinu tej neistoty a rýchlo pokračovala.

„To je v poriadku, pane. Bartell hovoril, že hraničiarovi, ktorý je tu v službe, musí hrad zaobstarať ubytovanie a stravu. Moje služby spadajú pod toto nariadenie.“

Will pochopil, že je to pravda. Hraničiarske služby predsa patria k hradným výdavkom príslušného léna a odpočí-

tavajú sa od dane, ktorú každoročne vymeriava kráľovstvo. Usmial sa na ňu. Bolo rozhodnuté.

„V tom prípade, Edwina, rád prijímam vaše služby,“ vyhlásil. „Predpokladám, že to vy ste predtým upratali a zakúрили.“

Žena prikývla. „Čakali sme vás niekedy v priebehu tohto týždňa, pane,“ povedala. „Chodila som každý deň upratovať a oheň v tomto ročnom období vyháňa z obydlia vlhkosť.“

Will uznanlivo pokýval hlavou. „Tak to som vám veľmi vďačný. Vlastne, volám sa Will.“

„Vitajte v Seaccliffe, hraničiar Will,“ povedala a usmiala sa naňho. „Moja dcéra Delia vás videla prechádzať rínom. Hovorila, že ste vyzerali prísne. Veľmi hraničiarsky.“

V tej chvíli sa Willovi všetko spojilo. Žena mu predtým bola niečím povedomá. Teraz videl tie oči, zelené ako u jej dcéry, a úsmev, široký a srdečný. „Myslím, že som ju zazrel,“ povedal.

Otázka zotrvania v službe sa Edwine vyriešila, takže si so záujmom prezerala Willov skromný majetok. Oči sa zastavili na mandole, ktorá bola opretá o kuchynský kredenc.

„Tak vy hráte na lutnu?“ opýtala sa. Will zakrútil hlavou.

„Lutna má desať strún,“ vysvetľoval. „Toto je mandola, niečo ako veľká mandolína s ôsmimi strunami, ladenými po dvoch.“ Všimol si Edwinin nechápavý výraz, ktorý sa objavil u väčšiny ľudí, keď sa im pokúšal vysvetliť rozdiel medzi lutnou a mandolou, a vzdal to. „Trochu hrám,“ uzavrel to.

Sučka doteraz spala, ale práve teraz zo spánku dlho zakňučala. Edwina si ju všimla len teraz a podišla k nej, aby si ju lepšie prezrela. „A vidím, že máte aj psa.“

„Je to sučka, je zranená,“ povedal. „Našiel som ju pri ceste.“

Edwina sa sklonila a jemne pohladila sučku po hlave. Psie oči sa otvorili a pozreli sa na ňu. Chvost sa mierne zavrtel.

„Ovčiaky sú dobré psy,“ vyhlásila Edwina a Will prikývol hlavou.

„Hovorí sa, že sú to najbystrejšie psy,“ poznamenal. Potom akoby na okraj dodal: „Prievozník hovoril, že možno patrí človeku menom Buttle. Poznáte ho?“

Pri vyslovení toho mena sa žena okamžite zachmúrila. „Poznám,“ povedala. „Toho tu pozná takmer každý, ale väčšinou by ho radšej nepoznali. Nie sme nadšení, že tu máme niekoho ako John Buttle. Ak je to jeho pes, tak by som sa s jeho vrátením nijako neponáhľala.“

Will sa na ňu usmial. „Neponáhľam sa,“ povedal. „Ale začínam si myslieť, že by som sa s tým človekom mal zoznámiť.“

Edwina sa neudržala a vyhlásila: „Najlepšie by ste urobili, keby ste sa mu vyhli, pane.“ Potom si zdesene zakryla ústa dlaňou. To varovanie jej utieklo pre Willovu mladosť, pretože v nej vyvolal materské city. Uvedomila si však, že hovorí s hraničiarom, a tí nepotrebujú, aby im gazdiné radili, komu sa vyhýbať. Will pochopil, prečo to povedala, a usmial sa na ňu.

„Budem opatrný,“ povedal. „Ale vyzerá to, že by sa s ním mal niekto vážne porozprávať. Tak,“ vyhlásil a uzavrel túto tému, „ešte sú tu iní, s ktorými by som sa mal porozprávať skôr, na prvom mieste je to barón Ergell.“

Odprevádzal Edwinu k dverám a obrátil oči na sučku. Chcel mať istotu, že je v poriadku, keď tu teraz nebude. Z vešiaka zvesil luk a puzdro a ticho za sebou zatvoril. Edwina sledovala, ako ťahuje sedlové popruhy, kým nasadol na Cuka. Viac ako ktokoľvek iný bola zvyknutá pohybovať sa v blízkosti hraničiarov a tento sa jej páčil. Keď si cez plecia prehodil sivozelený plášť a natiahol kapucňu na

hlavu, videla, ako sa z veselého a ústretového mládenca premenil na pochmúrnú a neurčitú postavu. Všimla si dlhý luk, ktorý zľahka držal v druhej ruke, keď nasadal na koňa, videla aj operené konce šípov, ktoré vyčnievali z puzdra. Staré príslovie hovorí, že hraničiar pri sebe nosí životy dvadsiatich štyroch mužov. Edwina si pomyslela, že John Buttle by sa pred týmto hraničiarom mal mať na pozore.

Štyri

Komorník baróna Ergella uviedol Willa do barónovej pracovne posunkom, ktorý bol niečo medzi úkľonom a zakývaním.

„Nový hraničiar, môj pane,“ oznámil, ako keby ho osobne stvoril barónovi pre potešenie, „Will Dohoda.“

Ergell vstal od masívneho písacieho stola, ktorý dominoval celej miestnosti. Barón bol mimoriadne vysoký a štíhly muž a pri pohľade na jeho dlhé svetlé vlasy a čierne odev mal Will na chvíľku neprijemný pocit, že sa díva na dvojníka diabolského lorda Morgaratha, ktorý v čase, keď bol Will ešte chlapec, ohrozoval mier v kráľovstve. Potom si uvedomil, že tieto vlasy sú šedivé, a nie sinavo biele ako Morgarathove, a že Ergell, aj keď je dosť vytiahnutý, zďaleka nedosahuje Morgarathovu výšku. Spamätal sa a uvedomil si, že zíza na baróna a ten stojí s natiahnutou rukou a čaká, aby ho mohol pozdraviť. Will svižne vykročil.

„Dobré popoludnie, môj pane,“ pozdravil. Ergell mu intenzívne potriasol rukou. Mal asi šesťdesiat, ale stále bol

čulý. Will mu odovzdal pergamen s oficiálnym menovaním. Správne mu ho mala odobrať stráž pri padacom moste a doručiť Ergellovi, aby ho preveril skôr, než jeho majiteľ vpuští do hlavnej veže. Lenže seržant, čo bol práve v službe, sa jednoducho pozrel na hraničiarsky plášť a dlhý luk a pokynul mu, nech vojde dovnútra. Lajdáctvo, pomyslel si Will. Rozhodne je to lajdáctvo.

„Hraničiar Dohoda, vitaj na Seaclyffe,“ povedal barón. „To je česť, že máme v našich službách niekoho až takého vynikajúceho.“

Will sa trochu zamračil. Hraničiari barónom neslúžili, prideľovali ich k nim a Ergell by to mal vedieť. Možno, pomyslel si, že sa barón snaží presadiť svoju moc jednoduchým naznačovaním, že existuje.

„Všetci slúžime kráľovi, pane,“ odpovedal pokojne a ľahký tieň, ktorý prebehol Ergellovi po tvári, mu naznačil, že podozrenie bolo správne. Žiadny div, že to Ergell skúsil, keď uvidel takéto hraničiarske mláďa, ako by povedal Halt.

„Iste, iste,“ rýchlo súhlasil barón a potom ukázal na územčistého muža, ktorý stál vedľa písacieho stola.

„Hraničiar Dohoda, toto je seaclyffský bojový majster, sir Norris z Rooku.“

Will odhadoval, že Norris má asi štyridsať rokov, čo bol u bojových majstrov presne priemer. Podstatne mladší muži by nemali dostatok potrebných skúseností, aby mohli viesť do boja lénnych rytierov a ozbrojencov. U podstatne staršieho muža by sa začínal prejavovať nedostatok síl, ktoré sú potrebné na takúto úlohu.

„Sir Norris,“ pozdravil krátko. Rytier mal pevný stisk ruky, na tom bolo sotva niečo prekvapivé. Muži, ktorí väčšiu časť života strávili s mečom alebo bojovou sekerou v ruke, mali

obyčajne vypracované svaly na pažiach. Keď si potriasli rukami, Will cítil, že bojový majster ho upreto pozoruje, a videl, ako rýchlo zhodnotil jeho mladosť a drobnú postavu.

Stavil by sa, že je v tom ešte niečo iné – slabý náznak uspokojenia nad tým, čo rytier vidí. Po rokoch náročnej spolupráce so zbehlým a skúseným Bartellom sa Norris možno domnieval, že s novým, čerstvo vyučeným hraničiarom nastanú trochu ľahšie časy. Will pri tom pomyslení pocítil mierne sklamanie. Halt s veliteľom zboru Crowleym ho upozorňovali, že niektoré léna vidia svoj vzťah s hraničiarimi ako vzájomné súperenie.

„Veľa z nich sa na to díva spôsobom my a oni,“ zmienil sa Crowley, keď Willovi odovzdával pokyny v súvislosti s umiestnením. *„Koniec koncov, aj my máme úlohu starostlivo na nich dozeráť, vyhodnocovať ich pripravenosť na boj, úroveň schopností a výcviku. Niektorým barónom a bojovým majstrom sa to nepáči. Radi si myslia, že je to iba ich vec, a nestoja o to, aby sa im hraničiari dívali na prsty.“*

Will vedel, že na hrade Redmont to tak nikdy nebolo. Lenže medzi Haltom a barónom Aralom vládla dokonalá zhoda a hlboká vzájomná úcta. Zahnal svoje úvahy a zdvorilo odpovedal Ergellovi a Norrisovi na otázky o ceste.

Uvedomil si, že ho Ergell pozýva, aby sa s nimi na hrade navečeral. So zdvorilým úsmevom sa ospravedlnil. *„Možno neskôr počas týždňa, môj pane. Nebolo by odo mňa korektné, aby som vám narušil bežný chod domácnosti. Nemohli ste vedieť, že dnes prídem, a som si istý, že na dnešný večer už máte nejaké plány.“*

„Iste, iste. Niekedy cez týždeň, až sa udomáčniš,“ súhlasil barón. Will mal pocit, že je to celkom príjemný človek, napriek pokusu nenápadne podryť jeho právomoc. Ústreto-

vo a prívetivo sa usmial. „Možno ti neskôr môžem poslať niečo z našej kuchyne.“

„To nemusíte, môj pane. Edwina mi už priniesla veľmi lákavé dusené hovädzie. Podľa toho, ako voňalo, budem večer viac ako spokojný.“

Ergell odpovedal s úsmevom. „Je dobrá kuchárka, len čo je pravda,“ poznamenal. „Pokúšal som sa ju prehovoriť, aby nám varila tu na hrade, ale, žiaľ, bezvýsledne.“

Norris sa posadil na jednu z lavíc, ktoré stáli po stranách písacieho stola. „Takže si sa nasťahoval do Bartellovej chaty?“

Will pritakal. „Áno, bojový majster. Celkom mi vyhovuje.“

Barón sa hlučne zasmial. „To by som povedal, keď ťa bude Edwina rozmaznávať,“ súhlasil. Norris však krútil hlavou. „Pre teba by bolo oveľa výhodnejšie presunúť sa sem na hrad,“ povedal. „Barón ti môže poskytnúť niekoľko komnát, omnoho pohodlnejších ako nejaká búda v lese. A bol by si poruke, keby sme ťa potrebovali.“

Will sa usmial, pochopil lešť, ktorá sa za nevinným návrhom skrývala. Keby sa presťahoval na hrad, urobil by prvý krok smerom k podriadenosti. Možno by k nej nedošlo okamžite, ale ústupok od nezávislosti by mohol byť začiatkom konca. Takisto vyhlásenie, že by bol poruke, keby ho potrebovali, obsahovalo náznak, že by na hrade slúžil, ako by si želali. Bol si vedomý, že Ergell ho uprene sleduje a čaká, čo odpovie.

„Chata je vhodná, bojový majster, ďakujem,“ povedal. „Hraničiari majú tradične obydlie inde než na hrade.“

„Tradične, to teda áno,“ pohrdavo povedal Norris. „Niekedy si myslím, že veciam, ktoré sa robia tradične, prikladáme veľmi veľký význam.“

Ergell sa opäť zasmial a prerušil trápne ticho, ktoré po Norrisových slovách nastalo. „Len pomaly, Norris, všetci vieme, ako si hraničiar cenia tradície. Iba si zapamätaj,“ pokračoval k Willovi, „že ponuka platí. Až príde tuhá zima a v chate bude chlad a prievan, tu vo veži budeš mať k dispozícii vždy niekoľko komnát.“

Rýchlym pohľadom oznámil bojovému majstrovi, že v tejto téme sa už nebude ďalej pokračovať. Nech Norrisovi slúži ku cti, že pokrčil plecami a poslúchol. Will sa na nich naozaj nemohol hnevať, že sa ho pokúšali ovplyvniť. Vedel si predstaviť, aké to môže byť protivné mať vedľa seba niekoho, kto vás deň čo deň z nevelkej vzdialenosti ticho sleduje, nespúšťa z očí, keď sa venujete svojej práci, podáva kráľovi hlásenie o tom, čo a ako robíte. Najmä keď je ten niekto taký neskúsený ako Will. Dúfal, že sa mu podarilo odmietnuť ich návrhy bez toho, aby ich urazil.

„Nuž teda, hraničiar Dohoda...“ začal barón, ale Will zdvihol ruku.

„Prosím, môj pane,“ požiadal, „potešilo by ma, keby ste mi hovorili jednoducho Will.“

Bol to zdvorilý návrh, najmä keď Will dal jasnými slovami najavo, že sám bude baróna naďalej oslovovať s patričnou úctou. Ergell sa usmial omnoho prívetivejšie, než Will zatiaľ videl. Zdvorilý návrh neostal bez odozvy.

„Tak teda, Will. Ako som chcel práve povedať, mohli by sme usporiadať slávnostnú večeru na privítanie napríklad pozajtra večer? Tak môj majster kuchár bude mať čas, aby naplánoval niečo vhodné.“

„A všetci vieme, ako vedia majstri kuchári znepríjemniť život, ak im ten čas neposkytneme,“ dodal Norris a pochmúrne sa usmial. Will odpovedal úsmevom. Pomyslel si,

že majstri kuchári sú asi všade rovnakí. Atmosféra v miestnosti sa citelne uvoľnila.

„Ak je to všetko, môj pane, rád by som sa rozlúčil,“ povedal Will. Ergel prikývol a Norris sa opäť zdvihol z lavice.

„Samozrejme, Will,“ súhlasil barón. „Ak budeš potrebovať niečo do chaty, povedz Gordonovi.“ Gordon bol komorník, ktorý Willa uviedol do pracovne.

Will rozmýšľal a potom ticho povedal: „Máte moje poverenie, pane.“ Ukázal na zvitok pergamenu na písacom stole. Ergell niekoľkokrát pokýval hlavou.

„Áno, áno. Buď pokojný, čoskoro si ho prezriem.“ Usmial sa. „Aj keď som si istý, že nie si podvodník.“ Will sa tiež usmial. Prísne vzaté mal Ergell rozlomiť pečat' a prečítať si poverenie, hneď ako mu ho Will odovzdal. V léne Seaclyff sa ľudia správali dosť bezstarostne, pomyslel si Will. Ale potom usúdil, že sa z neho asi stal veľký puntičkár.

„Tak dobre, môj pane.“ Pozrel sa na Norrisa. „Bojový majster,“ povedal a rytier si s ním opäť potriasol pravicou.

„Je dobre, že ťa u nás máme, hraničiar,“ povedal.

„Will,“ pripomenul mu s úsmevom Will a bojový majster prikývol.

„Je dobré, že ťa u nás máme, Will,“ opravil sa. Will sa trochu upäto uklonil barónovi, obrátil sa a odišiel z pracovne.

Keď bol Will späť v chate, zistil, že sučka leží tam, kde ju zanechal. Bola hore a hneď ako vošiel dovnútra, dvakrát alebo trikrát klepla chvostom o zem. Na stole stála miska a Will videl, že je v nej mäsový vývar. Pod miskou bol kúsok papiera a na ňom hrubo načrtnutý obrázok psa. Edwina, pomys-

lel si. Vývar bol ešte teplý, takže položil misku na zem pred sučku. Opatrne vstala a krivkajúc podišla k miske, aby do nej dočiahla. Začala mľaskavo jesť. Pohladkal ju medzi ušami a prezrel si zranenie na boku. Stehy stále držali.

„Ešte šťastie, dievča, že tu nechala obrázok,“ povedal. „Inak by som ti zjedol večeru.“

Sučka ďalej mľaskavo pila chutný vývar. Uvedomil si, ako jedlo krásne vonia, a v prázdnom žalúdku mu zaškvíka-lo. Edwina mu k mäsu priniesla aj bochníček chleba. Od-krojl si krajec a hladne ho prežúval, zatiaľ čo čakal, kým sa mu na kachliach ohreje dusené mäso.

Päť

Nasledujúce dni Willovi rýchlo ubehli, ako sa oboznamoval s novým prostredím.

Večera na privítanie, ktorú preňho Ergell usporiadal v hradnej sieni, bola veľmi príjemným zážitkom. Išlo o oficiálnu udalosť, a preto tam boli všetci odborní majstri, ako napríklad majster zbrojár, majster koniar a pisársky majster, a tiež hradní rytieri a ich dámy. Tváre a mená Willovi splývali, ale vedel, že v priebehu budúcich týždňov si ich začne pamätať a jednotlivým osobám priradovať vlastnosti a povahu. Všetci boli na stretnutie s novým hraničiarom zvedaví a Will mal dosť zmyslu pre realitu, aby si uvedomoval, že ho predchádzala určitá povest.

Will bol zaujímavý už preto, že bol bývalým učňom Halta, jedného z najvýznamnejších a najslávnejších členov hraničiarskeho zboru. Ale bol aj tým, kto odhalil a prekazil tajné plány Morgaratha, hrôzostrašného pána Daždových a temných hôr, ktorý napadol kráľovstvo pred piatimi rokmi. Potom sa v zajatí u skandijských morských vlkov stal

ochrancom princeznej Kasandry. Toto obdobie zavŕšila veľká bitka s Temudžajcami, divokými jazdcami z východných stepí, a nakoniec podpis dohody o neútočení so Skandijou – dohody, ktorá platila dodnes.

Úloha, ktorú pri uzatvorení Hallasholmskej zmluvy zohral, mu dala aj jeho súčasné meno – Will Dohoda. Ako dieťa žiadne priezvisko nemal, pretože bol vychovávaný ako sirota na hrade Redmont.

Takže bolo asi prirodzené, že ľudí prekvapovala jeho očividná mladosť, a niektorí si dokonca mysleli, že si ho splietli s nejakým iným hraničiarom, s niekým, kto musí byť starší a omnoho vyšší. Počas rokov prežitých s Haltom Will často videl výraz nedôverčivosti v tvárach ľudí, ktorí sa prvýkrát stretli s nevysokým hraničiarom s prešedivenou bradou a vlasmi kostrbatými tak, ako keby si ich sám skracoval saxonským nožom. Ľudia od svojich hrdinov očakávali, že budú spĺňať ich romantické predstavy. Skutočnosť, že hraničiari boli väčšinou malej postavy, i keď šlachovití, vrtkí a rýchli, ako keby odporovala všeobecnej predstave.

Takže pri stretnutiach s novými ľuďmi čelil Will istým rozpakom, ba dokonca aj ľahkému sklamaniu, predovšetkým u dám od dvora.

Seacliff bolo pokojné miesto a príjazd slávnej osoby – niekoho, komu kráľ Duncan osobne poďakoval za záchranu dcéry – vzbudzoval veľké očakávanie. A keď skutočnosť nespĺňa ľudské očakávanie, je to jednoducho bieda, pomyslel si Will.

Čím viac poznával Seacliff, tým viac v ňom narastalo sklamanie. Bolo to pekné léno a ležalo v krásnej časti kráľovstva. Lenže roky mieru a bezpečia so sebou priniesli do hradnej posádky bezstarostnosť a lajdáctvo. A vinu na

tom mali hlavne barón a jeho bojový majster. Will sa ocitol v neprijemnom postavení, pretože k obidvom cítil sympatie aj úctu. Nedalo sa však poprieť, že úroveň pripravenosti a výcviku rytierov aj ozbrojencov, ktorú Ergell udržiaval, bola oveľa horšia, než bolo prijateľné.

Dlho zvažoval, ako na to baróna upozorniť, aby sa nedopustil urážky. Naznačoval, ako najotvorenejšie vedel, že morálka je akosi príliš uvoľnená. Ergell s Norrisom však takéto poznámky odbili smiechom, zrejme ich brali ako poklonu pokojnému a radostnému životu na Seaclyffe.

Každý barón v kráľovstve mal povinnosť udržiavať jednotku rytierov a ozbrojencov na zabezpečenie mieru v léne. A v prípade vojny posielal každý hrad mužov do kráľovskej armády, pod velenie kráľa Duncana a jeho najužšej rady. Veľké léno ako Redmont udržiavalo jednotku s niekoľkými stovkami jazdcov a pešiakov. Seaclyff, ako jedno z menších lén, bol povinný postaviť pol tucta rytierov, desať učňov bojovej školy a oddiel pechoty so silou dvadsaťpäť mužov v zbrani. Keby bolo treba, bol tu aj nepravidelný oddiel pätnástich lukostrelcov. Jeho členov vyberali spomedzi dedinčanov a roľníkov, ktorí žili v okolí.

Počas týždňov, čo bol v Seaclyffe, Will ešte nevidel riadny výcvik. Nejaké to cvičenie so zbraňami tu bolo, robilo sa podľa všetkého dosť nepredvídane, ale nešlo o naozajstný pravidelný výcvik, o nepretržitú prácu, ktorú bojovníci potrebovali, aby si udržali správnu bojovú pripravenosť. Okrem toho učni bojovej školy pod vedením sira Norrisa a dvoch najstarších rytierov cvičili ledabolo, a v úrovni zdatnosti dokonca aj vo Willových mladých očiach zaostávali za svojimi kolegami z iných bojových škôl.

Jedinou oblasťou, v ktorej Seacliff vynikal, bola kuchyňa. Kuchársky majster Rollo bol naozajstný majster a v ničom nezaostával za umením majstra Chubba na Redmonte, ktorý bol dlho uznávaný ako jeden z najlepších v celom kráľovstve. To je možno ten problém, pomyslel si Will. Život v Seaclyffe je príliš suchopárny, príliš jednotvárný.

Úprimne povedané, príliš pohodlný.

V tom čase sa niekoľkokrát vypravil aj na pevninu a navštívil niektoré ďalšie dediny a dedinky vo vzdialenosti jeden deň jazdy od hradu. Pri niektorých vychádzkach odložil znaky svojho postavenia – sivozelený škvrnitý plášť, dlhý luk aj charakteristické puzdro s dvoma nožmi – a prestrojil sa za dedinčana. Zistil, že pred obyčajným pocestným ľudia hovoria oveľa otvorenejšie, než keby mali pred sebou člena tajomného hraničiarskeho zboru. Will vycítil, že v Seaclyffskom léne nie je všetko úplne v poriadku. Život na hrade plynul dosť pokojne. No život v zapadnutých dedinkách a sedliackych chalupách taký nebol.

Hovorilo sa o lúpežníkoch, ktorí oberajú osamelých pocestných. O cudzincoch, ktorí po lúpežných prepadoch niekedy dokonca úplne zmizli. Boli to iba reči a Will vedel, že dedinčania majú vďaka dosť jednotvárnemu každodennému životu sklon obyčajnú udalosť preháňať až do obľudnosti. Lenže tie reči počul príliš často, aby vycítil, že prinajmenšom ich základ je pravdivý. A niekoľkokrát začul aj meno Buttle, väčšinou vyslovené s neistotou, ktorá hraničila so strachom.

Na druhej strane bolo dobré, že sučky každý deň pribúdalo síl a zo zranenia sa v podstate už zotavila. Keď sa teraz mohla voľnejšie pohybovať, zistil, že je to iba nedávno odrastené mláďa. Povesti o vernosti a bystrosti ovčiarskych

psov nijako nepreháňali. Sučka sa preňho aj pre Cuka stala vytrvalou spoločníčkou, ľahkým krokom vydržala bežať koníkovi po boku celý deň.

Prítomnosť čierneho-bieleho nováčika bola pre Cuka spočiatku iba rozptýlením, ale ako týždne plynuli, zdalo sa, že z nej má naozajstnú radosť. A keď Will objavoval svoje nové pôsobisko, podieľala sa aj na strážení počas nočného táborenia. Cuk bol zvyknutý správať sa ako Willov ochranca, tak vycvičili všetky hraničiarske kone. Aj sučka sa zapojila a čuch mala dokonca ešte ostrejši ako Cuk. Medzi obojma zvieratami, spojenými vernosťou k pánovi, sa rýchlo vyvinula vzájomná náklonnosť a pochopenie pre prácu toho druhého.

Tri týždne po Willovom príchode do Seaciffu sa udalosť vyhrotila – aspoň pokiaľ išlo o neuspokojivý výcvik barónovho vojska. Raz popoludní sledoval Will, opretý o dlhý luk, učňov bojovej školy, ako sa cvičia v šerme. Zahalený v plášti a s kapucňou na hlave stál v tieni pod stromami v lesíku vedľa cvičiska, a pokým sa nehýbal, bol v podstate neviditeľný. Sučka medzitým pochopila, že je dôležité správať sa pokojne a ticho, a ležala vo vysokej tráve vedľa Willa s ňufákom položeným na predných labkách. Nanajvýš občas vztýčila uši alebo blysla očami po Willovi, aby zistila, či jej nedáva nejaké znamenie.

Will zamračene sledoval učňov a šermiarskeho majstra. Ich pohyby mali správnu techniku. Chýbal im však zápal a záujem o výcvik, a to Willa znepokojovalo. Cvičenie bolo pre nich iba cvičenie, nič viac. Nevideli za ním prípravu na skutočný boj. Willov dlhoročný priateľ Horác, dnes rytier pri kráľovskom dvore na hrade Araluen, ako učeň nacvičoval všetky tieto pohyby počas nespočetných hodín. Ale ro-

bil to so zaujatím a chápal, že schopnosť vykonávať ich hladko, bez premýšľania a vedomej vôle bude v boji predstavovať rozdiel medzi životom a smrťou. Horácova inštinktívna presnosť a pohotovosť zachránila Willovi počas boja pri Hallasholme život najmenej raz.

Will sledoval skupinku učňov a žiadny inštinkt ani zápal nevidel. A čo bolo horšie, nevidel ho ani u žiadneho z učiteľov, hoci to boli dospelí rytieri. Zvraštil čelo. Presne o týždeň by mal podať veliteľovi hraničiarskeho zboru prvé mesačné hlásenie o stave vecí na Seaclyffe. Pochopil, že to bude musieť byť nepriaznivá správa.

Hlas počul skôr, než muža uvidel. Za okamih zbadal, ako z lesa pod hradom vybehla hrmotná postava. Muž uháňal, kričal a kýval rukami, aby upútal pozornosť. Slová sa zatiaľ nedali rozoznať, ale hlas aj pohyby boli jednoznačne varovné.

Cítila to aj sučka. Temne zavrčala, postavila a nahrbila sa. Okamžite bola v strehu.

„Zostaň,“ napomenul ju Will a sučka poslušne zmeravela. Postupne utíchli aj údery zbraní na cvičisku, pretože aj ostatní si všimli kričiacu a bežiacu postavu.

A teraz Will začul slová, ktoré muž vykrikoval.

„Morskí vlci! Morskí vlci!“

Boli to slová, pri ktorých v uplynulých storočiach Araluenčanom tuhla krv v žilách. Morskí vlci boli skandijskí nájazdníci, ktorí priplávali zo svojej zasneženej a zalesnenej severnej krajiny, aby plienili pokojné a mierumilovné pobrežné oblasti Aralueny, Galiky a pol tucta ďalších krajín. Skandijci, hrôzostrašní v obrovských rohatých helmiciach, ktorí rozsievali skazu mohutnými bojovými sekerami, boli ťažkou nočnou morou.

Lenže nie tu. Nie v posledných štyroch rokoch, potom, čo Erak Hvezdár, novozvolený za skandijského oberjarla, podpísal zmluvu s Araluenom. Prísne znenie zmluvy zakazovalo Skandijcom akékoľvek organizované a mohutné útoky na araluenské kráľovstvo. V skutočnosti však dohoda urobila prietrž aj jednotlivým nájazdom. Erak síce nemohol kapitánom nájazdy zakázať, ale vedelo sa, že ich rozhodne neschvaľuje, pretože sa cíti čestne zaviazaný skupinke Araluenčanov, ktorá jeho krajinu zachránila pred temudžajským vpádom. A keď Erak niečo neschvaľoval, zvyčajne to bola dostatočná záruka, že sa to nestane.

Hlučný muž sa priblížil k cvičisku, potkýnal sa a sotva lapal po dychu. „Skandijci,“ vyráľal zo seba, „morskí... vlci... na rieke... Skandijci...“

Vyčerpane sa oprel o plot cvičiska, hruď aj plecia sa mu dvíhali od námahy. Sir Norris sa ponáhlal cez cvičisko k nemu.

„Čože?“ opýtal sa. „Skandijci? Tu?“

Z jeho hlasu bolo počuť záujem aj údiv. Will vedel, že napriek nedostatku úsilia pri výcviku mužstva je Norris muž na svojom mieste. Možnože sa po rokoch mieru, ktorý na Seaclyffe vládol, stal bezstarostným a pomalým, ale bol dosť skúsený, aby teraz zoči-voči skutočnému nebezpečenstvu pochopil, že má problém. Až doteraz jeho muži pred skutočnými nepriateľmi nestáli.

Roľník ukazoval smerom, odkiaľ pribehol, a kývaním potvrdzoval pravdivosť svojich slov.

„Skandijci,“ zopakoval. „Videl som ich na mieste, kde rieka ústi do mora. Sú ich mraky!“ dodal a tentoraz učni aj rytieri, ktorí sa okolo neho zhromaždili, nahlas prejavovali záujem. „Ticho!“ okríkol ich Norris. Will sa nepozorovane priblížil a rovno oslovil roľníka.

„Koľko vlčích lodí? Videl si ich?“

Roľník sa k nemu obrátil, a keď si uvedomil, že hovorí s hraničiarom, mihol sa mu na tvári ostražitý výraz.

„Jedna,“ povedal. „Bola obrovská, s veľkou vlčou hlavou na prove! Videl som ju úplne jasne.“

Okolo sa opäť ozvalo nesmelé mumlanie a dohady. Norris sa zlostne obrátil a hlasy zmlkli. Will sa pozrel bojovému majstrovi do očí.

„Jedna loď,“ povedal. „To je nanajvýš tak štyridsať mužov.“

Norris prikývol na súhlas. „Skôr tridsať, keď na lodi nechajú hliadku,“ skonštatoval.

Niežeby sa tým niečo významne zlepšilo. Tridsať Skandijcov vypustených na ostrov Seacliff bude v skutočnosti nezvládnuteľná sila. Zle vycvičení, neschopní ozbrojenci a rytieri Norrisovho obranného oddielu, ktorí vyšli z cviku, by nedokázali klásť divokým pirátom veľký odpor a Norris to vedel. Bojový majster preklíňal svoju lenivosť, uvedomoval si, že vinu môže dávať len sám sebe. Bolo na ňom, aby niečo urobil, ale zároveň bol zodpovedný aj za životy svojich mužov. Nahnať ich do boja proti horde surových a bojactvívých Skandijcov by znamenalo poslať ich na smrť.

Will vycítil, že rytier rieši praktický aj morálny vnútorný problém.

„Stále sú vo veľkej presile,“ povedal. Počet vyzbrojených mužov bol dvadsaťpäť. Ale v takom krátkom čase bude Norris rád, ak ich zoženie dvadsať. A z nich budú nanajvýš iba traja alebo štyria rytieri. Pokým šlo o učňov, Will sa zachvel hrôzou pri pomyslení, že by sa jednotke tvrdých neoblomných skandijských bojovníkov so sekerami v rukách mal postaviť krdel' lajdákov, na ktorých sa predtým díval.